

Cauza C-480/21

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

3 August 2021

Instanța de trimitere:

Supreme Court (Irlanda)

Data deciziei de trimitere:

30 iulie 2021

Recurenți:

W O

J L

Intimat:

Minister for Justice and Equality

C-480/21 - 1

SUPREME COURT

[OMISSIS]

ÎN CEEA CE PRIVEȘTE ARTICOLUL 267 DIN TRATATUL PRIVIND

FUNCȚIONAREA UNIUNII EUROPENE ȘI

ÎN CEEA CE PRIVEȘTE O SESIZARE

A CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

[OMISSIS] [Compunerea Supreme Court]

[OMISSIS]

ÎN CEEA CE PRIVEȘTE LEGEA DIN 2003 PRIVIND MANDATUL EUROPEAN DE ARESTARE (ASTFEL CUM A FOST MODIFICATĂ)

ȘI ÎN CEEA CE ÎL PRIVEȘTE PE W O [OMISSIS]

ÎNTRE

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

RECLAMANT

ȘI

W O

PÂRÂT

ȘI

[OMISSIS]

ÎN CEEA CE PRIVEȘTE LEGEA DIN 2003 PRIVIND MANDATUL EUROPEAN DE ARESTARE (ASTFEL CUM A FOST MODIFICATĂ)

ȘI ÎN CEEA CE ÎL PRIVEȘTE PE J L [OMISSIS]

ÎNTRE

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

RECLAMANT

ȘI

J L

PÂRÂT

DECIZIA DIN 30 IULIE 2021

DE TRIMITERE LA

CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE ÎN TEMEIUL

ARTICOLULUI 267 DIN TRATAT

[OMISSIS] [Procedura desfășurată până în prezent]

Întrucât termenul de judecată a fost stabilit pentru 23 iulie 2021 și hotărârea a fost pronunțată la această dată în prezența avocaților părților, iar părțile au avut posibilitatea de a prezenta observații cu privire la un proiect de decizie de trimitere

Întrucât rezultă că situația de fapt și procedura sunt cele prezentate și cuprinse în decizia de trimitere anexată la prezenta decizie

Întrucât instanța de trimitere consideră, în plus, că soluționarea chestiunilor dintre părți în cadrul prezentei cereri ridică probleme privind interpretarea corectă a anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii Europene, și anume probleme legate de Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului, precum și criteriul adecvat care trebuie aplicat atunci când se ridică o obiecție în temeiul articolului 37 din Legea din anul 2003 privind mandatul european de arestare, potrivit căreia dispunerea predării unui pârât care face obiectul unui mandat european de arestare ar putea conduce la o încălcare a drepturilor acestuia în temeiul Convenției europene a drepturilor omului sau al Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

INSTANȚA A DECIS SĂ ADRESEZE Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, astfel cum se prevede în decizia de trimitere menționată, următoarele întrebări preliminare:

- (1) Este oportună aplicarea criteriului stabilit în Hotărârea LM și confirmat în Hotărârea L și P în cazul în care există un risc real ca recurenții să fie judecați în fața unor instanțe care nu sunt instituite prin lege?
- (2) Este oportună aplicarea criteriului stabilit în Hotărârea LM și confirmat în Hotărârea L și P în cazul în care o persoană care urmărește să conteste o cerere în temeiul unui mandat european de arestare nu poate îndeplini acest criteriu din cauza faptului că nu este posibil, la momentul respectiv, să se stabilească componența instanțelor în fața cărora va fi judecată, din cauza modului în care cauzele sunt repartizate aleatoriu?
- (3) Lipsa unei căi de atac efective pentru a contesta validitatea numirii judecătorilor în Polonia, în condițiile în care este evident că recurenții nu pot dovedi în acest moment că instanțele în fața cărora vor fi judecați vor fi compuse din judecători care nu au fost numiți în mod valabil, reprezintă o încălcare a substanței dreptului la un proces echitabil care impune statului de executare să refuze predarea recurenților?

ȘI DISPUNE ca pârâții să rămână în continuare sub cauțiune [OMISSIS] și suspendarea judecării acestor recursuri până la pronunțarea de către Curtea de

Justiție a unei decizii preliminare cu privire la întrebările menționate sau până la adoptarea unor noi dispoziții

[OMISSIS]. [Plata cheltuielilor de judecată în cadrul procedurilor naționale]

[OMISSIS]

Încheiată la 30 iulie 2021

DOCUMENT DE LUCRU

AN CHÚIRT UACHTARACH

SUPREME COURT

[OMISSIS] [Compunerea Supreme Court]

Între/

WO

Recurent

ȘI

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

Intimat

[OMISSIS]

Între/

JL

Recurent

ȘI

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

Intimat

Decizia de trimitere a Curții din 30 iulie 2021

Introducere

1. Curtea Supremă a decis să adreseze Curții de Justiție, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, întrebări referitoare la Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului, și la criteriul adecvat care trebuie aplicat atunci când se ridică o obiecție în temeiul articolului 37 din Legea din 2003 privind mandatul european de arestare, potrivit căreia faptul de a dispune predarea unui pârât care face obiectul unui mandat european de arestare ar putea conduce la o încălcare a drepturilor acestuia în temeiul Convenției Europene a Drepturilor Omului (denumită în continuare „CEDO”), sau al Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). În Hotărârea Celmer, în urma unei sesizări a Curții de Justiție, s-a stabilit că instanțele din

statele membre trebuie să efectueze o analiză în două etape atunci când un pârât încearcă să se opună predării invocând faptul că există un risc de încălcare a drepturilor sale în conformitate cu dreptul Uniunii: în primul rând, instanța trebuie să identifice dacă în statul membru solicitant există deficiențe sistemice sau generalizate care dau naștere unei încălcări a drepturilor prevăzute de CEDO sau de cartă și, în al doilea rând, instanța trebuie să identifice un risc real, bazat pe motive serioase și temeinice, ca substanța dreptului fundamental să fie încălcată [a se vedea Hotărârea Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), cauza C-216/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:586, denumită în continuare „Hotărârea LM”, astfel cum a fost identificată Hotărârea Celmer la CJUE]. Acest criteriu a fost afirmat mai recent de CJUE în cauzele conexe C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, L&P, ECLI:EU:C:2020:1033, denumite în continuare „Hotărârea L și P”).

Situația de fapt

2. Domnul O și domnul L fac obiectul mai multor mandate europene de arestare prin care se solicită extrădarea lor în Republica Polonă (denumită în continuare „Polonia”). Primul recurent menționat face obiectul a patru mandate europene de arestare, dintre care două au fost emise de către Tribunalul Regional din Lublin, iar celelalte două de către Tribunalul Districtual din Zdzisław Lukaszewicz și, respectiv, Zamość. Trei dintre aceste mandate europene de arestare urmăresc predarea sa pentru a fi judecat pentru o serie de infracțiuni specifice, iar unul urmărește predarea sa pentru a putea fi încarcerat pentru condamnări deja pronunțate de instanțele poloneze. Cel de al doilea recurent menționat face obiectul unui mandat european de arestare emis de Tribunalul regional din Rzeszów care se referă la cinci infracțiuni.

Procedura în Irlanda

3. Au fost urmate procedurile obișnuite pentru executarea mandatelor împotriva domnului O și a domnului L, reclamantul/intimatul (ministrul) solicitând executarea mandatelor. Cauzele au fost examinate împreună la High Court (Înalta Curte). Mandatele europene de arestare au fost contestate din mai multe motive în ambele cauze și, chiar dacă au fost pronunțate hotărâri separate pentru fiecare dintre acestea, hotărârile se referă la aceeași problemă principală și au fost soluționate în același mod. Hotărârile High Court (Înalta Curte) în fiecare cauză au fost pronunțate în favoarea ministrului și au dispus predarea domnului O și a domnului L [OMISSIS]. Recurenții au solicitat și li s-a acordat permisiunea de a formula recurs la instanța de trimitere prin hotărârile din data de 9 martie 2021 [OMISSIS].

4. Argumentul principal al recurenților este că, de la pronunțarea Hotărârii Celmer, situația din Polonia s-a schimbat. Legea privind organizarea instanțelor de drept comun (denumită în continuare „Noile Legi”) a fost emisă la 20 decembrie 2019, a fost adoptată de legislativul polonez la 23 ianuarie 2020 și a intrat în

vigoare în Polonia la 24 februarie 2020, ceea ce, potrivit recurenților, ridică posibilitatea ca instanțele din Polonia care ar trebui să examineze cauzele lor să nu fie constituite corespunzător cerințelor legale, în modul menționat recent de Curtea de Justiție în Hotărârea A.B. și alții (Numirea judecătorilor la Curtea Supremă – Căi de atac), C-824/18, ECLI:EU:C:2021:153. În plus, recurenții afirmă că în Polonia nu există niciun mecanism de contestare a acestei nelegalități. Intimatul susține că recurenții solicită practic Curții să renunțe la cea de a doua etapă a criteriului din Hotărârea LM. Intimatul afirmă că nu există niciun precedent, național sau internațional, care să sugereze că o parte poate reclama doar o încălcare teoretică a drepturilor sale. Partea trebuie să demonstreze o anumită legătură între încălcarea reclamată și cazul său individual și, în lipsa unei astfel de dovezi, acțiunea recurenților trebuie respinsă.

Poziția părților

5. În cursul pledoariilor în fața Supreme Court (Curtea Supremă), argumentul central al recurenților a fost că Hotărârea pronunțată în cauza LM, care a stabilit o abordare în două etape pentru a determina dacă ar trebui admisă o obiecție în materie de stat de drept la predare, nu se aplică în prezenta cauză, pentru motivul că aceasta se referea doar la chestiuni legate de independența puterii judecătorești, care, potrivit acestora, este o chestiune distinctă de aspectul dacă o instanță este sau nu una instituită prin lege. Aceștia au subliniat că, în cazul în care instanța din Polonia nu este instituită corespunzător cerințelor legale, persoana căutată nu va avea nicio cale de atac efectivă. În acest caz, preocuparea nu se referă la independență, ci [la] legalitatea instanței. În consecință, aceștia au afirmat că numai dacă instanța este instituită corespunzător cerințelor legale se pune problema independenței acesteia. Recurenții au afirmat că există un risc real ca orice instanță în fața căreia vor apărea să nu fie instituită prin lege în temeiul Noilor Legi și al altor modificări aduse începând cu anul 2015, contrar cerințelor prevăzute la articolul 47 din cartă și la articolele 6 și 13 din CEDO. În aceste împrejurări, ei nu vor dispune de nicio cale de atac efectivă în sensul prevăzut de CEDO și de cartă. Recurenții au afirmat că Hotărârea pronunțată în cauza LM se referea la chestiuni referitoare la independență, în timp ce în prezenta cauză există un drept fundamental identificabil, și anume dreptul la o cale de atac efectivă, care le-a fost retras recurenților ca urmare a modificărilor legislative recente din Polonia. Recurenții susțin că această distincție este semnificativă, întrucât dreptul la o cale de atac efectivă este mai puțin subiectiv decât chestiunea independenței și, prin urmare, se referă într-o măsură mai mică la factori personali în raport cu persoana căutată.

6. Intimatul a susținut că recurenții urmăresc o abatere radicală de la principiul consacrat potrivit căruia o parte trebuie să demonstreze că circumstanțele sale specifice și precise creează un risc real de încălcare a unui drept prevăzut de Convenție și/sau de cartă. Acesta a afirmat că recurenții nu au prezentat niciun motiv pentru care dreptul la o cale de atac efectivă ar trebui tratat diferit de orice alt drept prevăzut de Convenție și că jurisprudența Curții de Justiție și a CEDO a

adoptat în mod constant abordarea conform căreia trebuie să existe un risc real de încălcare a unui drept al persoanei căutate în ceea ce privește dreptul de a nu fi supus unui tratament inuman și/sau degradant (Hotărârea Aranyosi și Căldăraru, cauzele conexe C-404/15 și C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198, Hotărârea Saadi împotriva Italiei, Cererea nr. 37201/06 [2009] 49 E.H.R.R. 30), sau trebuie să existe un risc real de încălcare a substanței dreptului la un proces echitabil (Hotărârea LM; Hotărârea L și P). Intimatul a susținut că nu există niciun temei pentru a susține că nu ar trebui să se aplice același criteriu în ceea ce privește dreptul la o cale de atac efectivă. Acesta s-a bazat pe Hotărârea Minister for Justice/Brennan [2007] 3 I.R. 732 pentru a afirma că principiul conform căruia o parte trebuie să demonstreze o legătură între încălcarea dreptului și circumstanțele sale specifice este de asemenea un principiu de drept intern. Aspectul reclamat trebuie să aibă un efect advers asupra persoanei a cărei predare se solicită. S-a arătat în continuare că ar fi anormal să se solicite unei părți să demonstreze un risc individualizat atunci când invocă o potențială încălcare a dreptului de a nu fi supus unui tratament inuman și degradant, dar [să] nu se solicite demonstrarea aceluiasi risc individualizat atunci când există o potențială încălcare a dreptului la o cale de atac efectivă.

7. Intimatul a declarat că există și alte motive pentru menținerea abordării din Hotărârea LM: în primul rând, Decizia-cadru 2002/584 prevede că un mandat *trebuie* să fie executat, cu excepția cazului în care se dovedește că există unul dintre motivele menționate pentru refuzul predării. De asemenea, intimatul a susținut că, în cazul în care ar fi suficient ca o persoană căutată să demonstreze doar că există deficiențe sistemice și generalizate în statul membru solicitant, atunci toate mandatele europene de arestare emise de acest stat membru ar putea face obiectul unei obiecții și decizia-cadru ar fi lipsită de sens în ceea ce privește acest stat membru. Intimatul susține că o astfel de concluzie ar fi problematică. În primul rând, s-a subliniat că, în temeiul articolului 7 TUE, în cazul în care Consiliul European consideră că a existat o încălcare gravă și persistentă în statul membru emitent a principiilor prevăzute la articolul 2, Decizia-cadru 2002/584 poate fi suspendată în raport cu acest stat membru, iar refuzul de a executa orice mandat în temeiul deciziei-cadru poate fi făcut fără o apreciere concretă (a se vedea Hotărârea LM, punctele 72 și 73). În al doilea rând, intimatul a susținut că, în cazul în care s-ar permite refuzul pe baza unor deficiențe generale, s-ar acorda impunitate efectivă persoanelor care încearcă să fugă de condamnarea sau de pedeapsa din statul membru solicitant, întrucât acestea ar putea contesta cu succes un mandat european de arestare fără nicio dovadă referitoare la circumstanțele lor specifice. Intimatul a afirmat că aceasta este o poziție care ar contrazice scopul care stă la baza deciziei-cadru, și anume combaterea impunității unei persoane căutate care se află pe un alt teritoriu decât cel pe care a săvârșit infracțiunea (a se vedea Hotărârea L și P, punctele 59 și 60). Intimatul a subliniat că CJUE a precizat că criteriul care trebuie aplicat atunci când se invocă un motiv de refuz al predării în sensul că există un risc real de încălcare a dreptului fundamental în cauză, ca urmare a unor deficiențe sistemice sau generalizate în statul membru emitent, este că autoritatea judiciară de executare trebuie să stabilească, în mod specific și precis, dacă există motive serioase și temeinice pentru a considera că

persoana căutată însăși se va confrunta cu un astfel de risc în cazul în care va fi predată statului respectiv (a se vedea Hotărârea Aranyosi și Hotărârea LM). În consecință, se susține că renunțarea la cea de a doua etapă a criteriului ar submina însăși obiectivul sistemului mandatului european de arestare.

8. Recurenții au afirmat că principiul „protecției jurisdicționale efective” prevăzut la articolul 19 alineatul (1) TUE are o legătură cu articolele 6 și 13 CEDO și cu art. 47 din cartă, astfel încât, în timp ce organizarea justiției este o chestiune care ține de competența statelor membre, statele membre trebuie să respecte dreptul Uniunii, inclusiv articolul 19 alineatul (1) TUE. Recurenții au citat Hotărârea Comisia /Polonia (Independența instanțelor de drept comun), cauza C-192/18, ECLI:EU:C:2019:924, ca temei pentru această propunere. Recurenții au susținut de asemenea că CJUE a recunoscut că articolul 47 include dreptul de a invoca o încălcare a dreptului la un proces echitabil și că instanțele trebuie să poată examina neregularități în numirea judecătorilor, iar în acest scop se bazează pe Hotărârea HG & Simpson, cauzele conexe C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, ECLI:EU:C:2020:232. Recurenții au afirmat că Hotărârea pronunțată în cauza Simpson oferă un mandat instanțelor naționale din statele membre să examineze orice neregularitate în legătură cu numirea judecătorilor pentru a asigura conformitatea cu articolul 47. Recurenții s-au bazat de asemenea, pe Hotărârea Ástráðsson împotriva Islandei pentru a susține că, chiar și atunci când este prevăzut un mecanism de control, calitatea controlului este importantă. În această cauză, Curtea EDO a constatat că controlul neregularităților din procedura de numire a fost deficitară, întrucât nu a luat în considerare chestiunea dacă instanța a fost *instituită prin lege*. Intimatul a susținut că dreptul la o cale de atac efectivă poate apărea numai atunci când se stabilește mai întâi un alt drept cu privire la care reclamantul susține că a fost încălcat sau că este posibil să fie încălcat având în vedere specificul cazului respectiv și care, prin urmare, necesită o cale de atac. Curtea EDO a confirmat în mai multe rânduri că dreptul la o cale de atac efectivă nu are o existență independentă. Acesta nu face decât să completeze celelalte clauze efective ale Convenției și ale protocoalelor sale. În mod similar, CJUE a statuat, în legătură cu dreptul la o cale de atac efectivă prevăzut la articolul 47 primul paragraf, că „[...] *recunoașterea dreptului menționat, într-un anumit caz, presupune, după cum reiese din cuprinsul articolului 47 primul paragraf din cartă, ca persoana care îl invocă să se prevaleze de drepturi sau de libertăți garantate de dreptul Uniunii*” (Hotărârea A.B. și alții, cauza C-824/18, punctul 88). Intimatul a susținut că nu există niciun temei de principiu, și nici vreunul în jurisprudența internă sau în cea a CJUE sau a CEDO, care să sugereze că dreptul la o cale de atac efectivă are un anumit statut elevat, astfel încât deficiențe generalizate ale căilor de atac disponibile într-un stat solicitant să conducă în mod automat la un refuz de predare.

9. Recurenții au afirmat că instituirea unei instanțe corespunzător cerințelor legale este o componentă incontestabilă a statului de drept și a fost recunoscută ca atare de Curtea de la Strasbourg și de Curtea de Justiție. Aceștia au susținut că jurisprudența demonstrează că statul de drept implică, printre altele, un proces corespunzător de numire a judecătorilor. Aceștia s-au bazat pe Hotărârea

Ástráðsson împotriva Islandei și pe Hotărârea L și P pentru a argumenta că faptul de a stabili dacă o instanță este una „instituită prin lege” este o chestiune distinctă de faptul dacă instanța este imparțială sau independentă în exercitarea atribuțiilor sale în urma acestei instituirii și, prin urmare, i se aplică considerații diferite.

10. În mod fundamental, recurenții au susținut că examinarea faptului dacă o instanță este instituită corespunzător cerințelor legale precedă orice examinare a independenței; cu alte cuvinte, primul pas este întrebarea dacă instanța în cauză este una instituită prin lege. În esență, se susține că întrebarea dacă instanța în fața căreia vor fi judecați recurenții este instituită prin lege constituie o plângere separată de cea judecată de CJUE în Hotărârea LM și confirmată recent în Hotărârea L și P. În cazul în care aceasta nu îndeplinește criteriile prevăzute la articolul 6 CEDO și la articolul 47 din cartă, analiza Curții se încheie, întrucât nu mai rămâne nimic de analizat. Cu alte cuvinte, în cazul în care instanța nu este instituită prin lege, nu se pune problema independenței sau imparțialității. În aceste condiții, se susține că High Court (Înalta Curte) nu trebuie să ia în considerare situația personală, natura infracțiunii în cauză și contextul factual în care a fost emis mandatul relevant, întrucât aceste aspecte sunt exterioare chestiunii primare a instituirii.

11. Intimatul a declarat că distincția dintre independență și instituire este artificială în cazul în care atât dreptul de a fi audiat de o instanță instituită prin lege, cât și dreptul de a fi audiat de o instanță independentă și imparțială sunt aspecte diferite ale aceluiași drept în conformitate cu articolul 47 din cartă, și că aplicarea a două criterii diferite la două părți ale aceluiași drept ar fi artificială. Se spune că această distincție nu a fost niciodată observată de nicio instanță în trecut. Dreptul la o instanță independentă și dreptul la o instanță instituită prin lege fac parte din același drept fundamental. Faptul ca așa stau lucrurile a fost recunoscut în trecut (Hotărârea HG & Simpson). În plus, s-a observat că CJUE a explicat că obiectivul cerinței ca instanțele să fie instituite prin lege „este garantarea independenței puterii judecătorești în raport cu puterea executivă” (Hotărârea FV/Consiliul Uniunii Europene, cauza T-639/16 P). Intimatul a susținut că discuția privind distincția dintre independență și instituire din Hotărârea Ástráðsson trebuie contextualizată. În timp ce Curtea EDO a făcut o distincție între imparțialitate și independență în această cauză, ținând seama de faptul că nu se contesta faptul că numirea unui judecător la curtea de apel islandeză era neregulamentară în temeiul dreptului intern, Curtea EDO a continuat prin a examina dacă neregularitatea a avut vreun impact asupra reclamantului. Intimatul a susținut că reclamantul din cauza respectivă se putea plânge de o încălcare a drepturilor sale în temeiul articolului 6 numai pentru că putea demonstra că a existat o neregularitate în numirea unuia dintre judecătorii care s-au ocupat de cauza sa. Cu alte cuvinte, acesta putea demonstra că neregularitatea a afectat cazul său individual. Intimatul a reiterat faptul că recurenții nu au prezentat nicio dovadă convingătoare care să sugereze că oricare dintre judecătorii în fața cărora este posibil să apară au fost numiți altfel decât în conformitate cu legislația națională poloneză. În consecință, intimatul afirmă că, pentru a avea câștig de cauză, recurenții trebuie să demonstreze că dreptul la o instanță instituită prin lege

este radical diferit de dreptul de a fi audiat de o instanță independentă sau de orice alt drept. Nu există nimic în jurisprudență care să fundamenteze o astfel de afirmație.

12. Instanța de trimitere a luat în considerare în cursul analizei sale probele depuse la High Court (Înalta Curte) de către doamna Dąbrowska, avocat polonez, care a prezentat o serie de rapoarte în numele recurenților. Este relevant să se constate că, în acest stadiu, nu este posibil să se identifice componența instanțelor în fața cărora vor fi judecați recurenții, ca urmare a unui sistem de repartizare aleatorie a cauzelor. De asemenea, s-au invocat o serie de documente prezentate în fața High Court (Înalta Curte), inclusiv un aviz privind Noile Legi emis de Comisarul polonez pentru drepturile omului, Dr. Bodnar, rapoarte ale Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE) și un raport al Comisiei de la Veneția din 30 decembrie 2019, împreună cu Rezoluția Curții Supreme a Poloniei din 23 ianuarie 2020. Instanța de trimitere a avut în vedere de asemenea conflictul subliniat de doamna Dąbrowska între Curtea Supremă din Polonia și Curtea Constituțională din Polonia cu privire la Noile Legi.

13. Judecătorul de la High Court (Înalta Curte) a solicitat informații suplimentare de la autoritatea emitentă în ceea ce îl privește pe domnul O, care a confirmat că, în conformitate cu articolul 26 alineatul (3) din Noile Legi, o cerere prin care se contestă componența unei instanțe nu va fi examinată în cazul în care se referă la instituirea sau la evaluarea legalității numirii judecătorului sau la legitimitatea acestuia de a îndeplini sarcini privind sistemul judiciar.

Observații

14. Instanța de trimitere este foarte conștientă de deficiențele sistemice evidente în statul de drept identificate anterior în această jurisdicție în cauza Celmer în diferitele sale iterații și în jurisprudența CJUE în cauze precum LM și, mai recent, în cauza L și P, care sunt acum și mai îngrijorătoare în urma introducerii Noilor Legi. Curtea Supremă a Poloniei, în Rezoluția sa din 23 ianuarie 2020, a afirmat că un complet de judecată „este numit în mod necorespunzător” atunci când acesta include o persoană numită în funcția de judecător al unei instanțe de drept comun (și al altor instanțe) la cererea Consiliului Național al Magistraturii format în conformitate cu Legea din 8 decembrie 2017 și cu anumite alte legi, în cazul în care numirea defectuoasă determină, în circumstanțe specifice, o încălcare a standardelor de independență în sensul Constituției Poloniei, al articolului 47 din cartă și al articolului 6 alineatul (1) din CEDO (a se vedea Rezoluția nr. 2). Este greu de imaginat o condamnare mai severă a sistemului de numire a judecătorilor din partea curții supreme a unei țări. În opinia instanței de trimitere, situația din Polonia în ceea ce privește statul de drept este chiar mai îngrijorătoare și mai gravă decât era atunci când Curtea de Justiție s-a pronunțat în cauza LM. Instanța de trimitere a observat anterior (O'Donnell J.) în cauza Celmer/Minister for Justice and Equality [2019] IESC 80, la punctul 85:

„Am tinde să fim de acord cu instanța de fond în sensul că posibilitatea ca deficiențele sistemice dintr-un anumit sistem să reprezinte, prin ele însele, o încălcare suficientă a substanței dreptului la un proces echitabil, care să impună unei autorități de executare să refuze predarea, nu poate și nu ar trebui să fie exclusă în abstract. Acest lucru s-ar putea întâmpla, de exemplu, în cazul în care deficiența identificată la nivel sistemic este atât de extinsă și de răspândită încât ar produce în mod evident și inevitabil efecte în cazul instanței solicitante și în orice proces individual privind o anumită acuzație. Cu toate acestea, suntem de asemenea de acord cu instanța de fond în sensul că rezultă în mod clar din hotărârea CJUE că schimbările sistemice din Polonia, chiar dacă sunt fără îndoială atât serioase, cât și grave, nu pot fi considerate în sine suficiente pentru a ajunge la acest punct în prezenta cauză.”

15. În prezent, se pare că există probleme semnificative în ceea ce privește validitatea procesului de numire a judecătorilor din Polonia. Este imposibil pentru recurenții din prezenta cauză să identifice judecătorii în fața cărora urmează să fie judecați, ca urmare a modului în care sunt repartizate aleatoriu cauzele. Chiar dacă aceștia ar putea identifica judecătorii și ar putea stabili că judecătorii nu au fost numiți în mod valabil și, prin urmare, nu fac parte dintr-o instanță instituită prin lege, este clar că nu există nicio posibilitate de a contesta validitatea componenței instanței repartizate pentru a-i judeca în temeiul dispozițiilor Noilor Legi și, în special, al articolului 26 alineatul (3) din acestea. În aceste condiții, trebuie să se pună întrebarea dacă deficiențele sistemice din sistemul polonez sunt de așa natură încât, prin ele însele, constituie o încălcare suficientă a substanței dreptului la un proces echitabil, care impune autorității de executare, în speță Irlanda, să refuze predarea. Răspunsul la această întrebare nu este *acte clair*.

16. Instanța de trimitere are cunoștință de o altă decizie a Curții de Justiție, Comisia/Polonia, cauza [C-791/19, EU:C:2021:596] privind statul de drept, independența sistemului judiciar și efectul procedurilor disciplinare împotriva judecătorilor. Această decizie a fost pronunțată după desfășurarea ședinței în fața instanței de trimitere și, chiar dacă nu a făcut parte din analiza sa, trebuie precizat că aceasta sporește îngrijorările noastre cu privire la statul de drept în Polonia și consecințele pentru persoanele aflate în fața acestor instanțe.

Întrebările

17. În aceste condiții, instanța de trimitere propune să se solicite pronunțarea unei hotărâri din partea CJUE după cum urmează:

[OMISSIS] [Întrebările, astfel cum au fost formulate în decizia introductivă]

Cerere de soluționare a deciziei de trimitere prin intermediul procedurii accelerate

18. Curtea Supremă solicită CJUE să soluționeze trimiterea în temeiul articolului 105 din Regulamentul de procedură, care se referă la procedura sa accelerată. Curtea Supremă consideră că recursurile ridică probleme fundamentale de drept național și de drept al Uniunii, având în vedere aspectele menționate mai sus, și, prin urmare, intră în sfera de aplicare a procedurii accelerate și necesită să fie tratate în regim de urgență. În special, sunt invocate următoarele aspecte:

- a. Recurenții, deși nu se află în arest preventiv, fac obiectul unor ordine de eliberare pe cauțiune, ceea ce echivalează cu o restrângere a libertății lor;
- b. Răspunsurile la întrebările adresate vor fi decisive pentru a stabili dacă recurenții vor fi sau nu predați; în această privință, se poate sublinia faptul că instanțele irlandeze nu pot lua o decizie definitivă cu privire la predare până la soluționarea trimiterii;
- c. Răspunsurile la întrebările adresate pot fi decisive pentru a stabili dacă alte persoane căutate de Polonia în temeiul unui mandat european de arestare vor fi sau nu predate;
- d. În cazul în care alte persoane care sunt căutate în temeiul unor mandate europene de arestare de Polonia nu sunt predate Poloniei până la soluționarea trimiterii, acest lucru poate echivala cu o suspendare *de facto* a aplicării deciziei-cadru între Irlanda și Polonia în această perioadă;
- e. Având în vedere că mandatele europene de arestare din Polonia reprezintă aproape jumătate din numărul mandatelor europene de arestare executate anual de către stat, acest lucru ar avea implicații semnificative pentru aplicarea de către Irlanda a deciziei-cadru;

În aceste condiții, Supreme Court (Curtea Supremă) consideră că sunt îndeplinite criteriile pentru o procedură accelerată.

[Semnătura președintelui Court of Appeal (Curtea de Apel), care este membru de drept al Supreme Court (Curtea Supremă)]